

Johannes Lou: I Anledning af, at den ærede sidste Taler var inde paa de Tal, som Hr. Immanuel Bang bragte frem i det sidste nationaløkonomiske Foredrag, maa jeg sige, at jeg altid har hævdet, at det er den slettest mulige Form for at søge at skaffe en Stand Retfærdighed at angribe en anden Stand for Uretfærdighed. Det viste sig jo ogsaa ved disse Foredrag i Nationaløkonomisk Forening, at da dette Spørgsmaal om Landmændenes Skat blev bragt paa Tale, har selve Generaldirektøren for Skattevæsenet, Michael Koefoed, ved dette Møde udtalt, at der vel fra Landmænds Side fandt Snyderier Sted overfor Skattevæsenet, men det var hans Overbevisning, at Landmændene ikke i den Henseende var værre end de andre Samfundsklasser. Jeg mener ikke, det ærede Medlem Hr. Boa skal sætte den ene Samfundsklasse op mod den anden. Det er den værste Form, man kan anvende, for at bringe noget godt ud af den Sag, vi her begge kæmper for.

Formanden: Jeg advarer imod at blande dette uvedkommende Emne, andres Skatteansættelse, ind i denne Forhandling.

Det ærede Medlem Hr. Boa har Ordet for en kort Bemærkning.

Boa: Ja, man kan vel vanskelig gøre noget saadant som det, jeg tilsigtede, nemlig paavise, om jeg saa maa sige, skjulte Reserver for den højtærede Finansminister, uden at det faar Skin af at være et Angreb paa en bestemt Klasse. Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou maa dog være klar over, at jeg med samme Ret, hvormed det ærede Medlem nu paaberaabte sig Generaldirektør Koefoeds Udtalelser, kan paaberaabe mig Udtalelser af Næstformanden for Landsoverskatteraadet. Her staar altsaa Paastand imod Paastand. Jeg tror, at der virkelig her er skjulte Reserver, som vil kunne udligne de Differencer, som den højtærede Finansminister har at trækkes med.

Holstein: Da det Lovforslag, der her er lagt paa Tingets Bord, drejer sig om Tusinder af Menneskers økonomiske Ve og Vel, vil jeg gerne, for at have min Samvittighed fri, ganske kort motivere min Stilling til Lovforslaget. Den er enkel og ligetil. Dels er den givet ved mit Syn paa Tjenestemandstanden i Almindelighed og som Følge deraf

ved den Stilling, jeg har indtaget, hver Gang vi i den Tid, jeg har siddet i Rigsdagen, har haft Tjenestemandsspørgsmaal til Behandling, dels er den givet ved mit Syn paa den finansielle Situation, der ligger for os i Øjeblikket.

Den første Gang, vi i den Tid, jeg har været Medlem af dette Ting, havde Tjenestemandsspørgsmaalet til Drøftelse her, var i Februar 1921, for to Aar siden, da vi havde Spørgsmaalet om Udvidelse af Udenrigstjenesten og dennes Reorganisation til Behandling. Mit Standpunkt var ved den Lejlighed det samme som mine konservative Partifællers, at man burde ikke være kneben overfor de udenrigsministerielle Tjenestemænd i Lønsørgsmaal, man burde sørge for, at de var aflønnet anstændigt og svarende til det Hverv, de skal udføre for Staten. Men tillige var vi fra vor Side betænkelige ved den kvantitative Forøgelse, der var Tale om for Udenrigsministeriets Vedkommende, den umaadelige Forøgelse af Personellet, som foresloges af Regeringen. Vi foreslog derfor fra konservativ Side sammen med Socialdemokrater og Radikale, at der, da det her drejede sig om en meget stor Forøgelse baade af Personel og af Poster, gaves Bevillingsmagten Indflydelse paa det Tempo, hvori den foreslaaede Forøgelse fandt Sted, saaledes at der skabtes Sikkerhed imod Masseudnævnelse af mere eller mindre inkompetente Personer. Dette Standpunkt gjorde jeg gældende ved første Behandling her i Salen, og jeg tror, at dersom dette Standpunkt — som gik igennem med stor Majoritet her i Folketinget — var blevet fulgt og ikke sabled nedovre i Landstinget, vilde der være sparet Staten 1½ eller maaske et Par overflødige Millioner for Udenrigstjenestens Vedkommende. Jeg henledede endvidere Opmærksomheden paa, at en Institution som Udenrigsministeriets Pressebureau trængte til en alvorlig Undersøgelse i det paagældende Folketingsudvalg; vi trængte til at faa nøje Besked om, hvorvidt denne Institutions Effektivitet virkelig kunde siges at svare Regning. Jeg hævdede, at dette ikke var Tilfældet, og jeg modsatte mig endvidere, at de Presseattachéer, vi har rundt omkring, blev gjort til faste Tjenestemænd i Kategori med Legationssekretærer af første Klasse, og hævdede, at det var Folk, man vedblivende kun behøvede at opretholde paa Finansloven, saaledes at man naar som helst kunde skaffe dem af Vejen, naar de ikke svarede Regning længere. Jeg hævdede, at de tre af disse Presseattachéer allerede kunde afskaffes, uden at Staten vilde lide noget Tab; for den fjerdes Ved-